

A všichni mlčeli

Lydia Gouardo

Tato kapitola mého příběhu se vyprávěla nejobtížněji.
Ani ne tak mně jako mému písaři.

Trvalo mu hodně dní, dokonce několik týdnů, než byl schopen psát. Nejdřív jsem ten příběh vyprávěla jednoduše, po svém, a hned jsem mu viděla na očích, že tomu nemůže uvěřit. Jsem zvyklá, že mi lidé nevěří, ale u něho mě to mrzelo.

„Je to pravda, takhle se to prostě stalo.“

„Já vím, Lydie, já vím.“

Totěž jsem vyprávěla policistům a vyšetřujícímu soudci. Nedokázali to přijmout. Lidé tomu po roky nechtěli věřit, proto jsem o tom raději nemluvila.

Chvíli jsme mlčeli.

A protože na mě zůstal celý rozklepaný civět, navrhla jsem mu, že půjdu udělat kafe. Nejsem moc šikovná v zacházení s přístroji, protože se vždycky bojím, že se spletu. A protože se třesu, vždycky buď něco rozlijou, nebo mi něco spadne. Starý mi kvůli tomu nadával. Navíc nemám ponětí, kolik lžiček kávy mám dát, vždycky je to buď moc, nebo málo.

Tentokrát se mi kafe povedlo, protože jsem cítila, že můj písař ho potřebuje. Napil se a zašklebil se.

„Co je? Není dobré? Mám v krabici cukr, jestli chceš.“

„Ne, je dobré. Je horké.“

Dopil je skoro naráz. A usmál se na mě. Měl trochu zarudlé oči, jako kdyby se měl rozbřechet.

„Věřím ti, Lydie. Ale ta představa je nesnesitelná.“

„Jenže já si nevymýšlím.“

„Nevím, jak tohle budu moct napsat. Lidi to nebudou schopni číst. Zahodí tu knížku...“

Pochopil, že mě to zabořilo, protože jsem sklopila hlavu a uzavřela se do sebe. Začal mi vysvětlovat, co jako novinář už v životě viděl. Masakry, války, katastrofy, lidi trpící, umírající, ženy, které nesly na rukách mrtvé děti, muže, kteří plakali, když prohrabávali ruiny. Všude potkával sprostáky, čuňata, mučitele a surovce. Řekl mi, že hovořil se lháři, zvrhlíky i hajzly, že se bál, že bude zraněný, že umře, že ho zavrou do vězení, ale nikdy neměl takový strach jako teď, a že ho z toho mrazí.

Poslouchala jsem ho a říkala si, že měl veliké štěstí, že mohl takhle cestovat do dalekých zemí, jak to ukazují v televizi.

„Tvůj příběh se odehrává tady ve Francii, kousek ode mě, a to je na tom to strašné. Rozumíš, Lydie?“

„Ano, myslím, že rozumím.“

„Pokračuj. Vyprávěj mi to.“

Protože jsem nemohla chodit, ležela jsem pořád v posteli. Měla jsem nohy v obvazech a ty se musely neustále vyměňovat.

Starý prohlásil, že se o mě bude starat jenom on. Chodil ke mně několikrát za den a já trnula hrůzou, kdykoli jsem zaslechla v předsíni jeho kroky. Věděla jsem, co mě čeká.

Jakmile začal odmotávat obvazy, nemohla jsem se udržet, abych nekřičela, a on se zlobil a říkal, že jsem citlivka.

Sousedé si stěžovali na úřadu sociálního bydlení, proto požádal doktora M., aby mu napsal dobrozdání vysvětlující, proč křičím. Když je dostal, ukázal mi je a řekl, že teď už je krytý. A bylo to ještě horší. Marně jsem ho prosila, aby byl opatrnější, strhával obvazy jedním šklubnutím a tvrdil, že takhle to bolí míň. Ale bolelo to víc a já křičela ještě hlasitěji.

Doktor mu tedy předepsal éter. Vedle mé postele se postupně hromadily modré lahvičky. Dával mi k nim čichat a já cítila, že se ode všeho vzdaluju.

Měla jsem otupělý mozek, ale viděla a slyšela jsem všechno, co se v místnosti dělo, i když jsem byla jakoby jinde.

V té chvíli se mě začal dotýkat a lehat si na mě, právě když jsem byla omámená a měla sundané obvazy. Cítila jsem na těle jeho ruce a jak do mě pronikají jeho prsty, ale nebyla jsem schopna se bránit.

Jak bych také mohla, bylo mi devět a on byl moc silný.

Takto jsem jednou uviděla, že vytahuje svou věc a strká ji do mě. Dusila jsem se, protože mě přimáčkl celou vahou těla. Pokusila jsem se ho odstrčit, ale mé pohyby byly zpomalené. Bolelo mě břicho a bolely mě nohy a začala jsem potichu naříkat. Možná, že jsem křičela nahlas, ale pod vlivem éteru jsem svůj křik neslyšela.

Od té chvíle mě znásilňoval každý den.

Večer, když jsem byla při vědomí a on mě přišel do pokoje umýt, hladil mě a říkal: „Vidíš, jsem hodný, starám se o tebe. Jsem jediný, kdo se o tebe hezky stará. Tak musíš být také ty hodná na mě. Odpověz, budeš na mě hodná?“

„Ano.“

„Tak se nebraň, jinak tě to bude bolet.“

„Ale mě to stejně bolí. Ne, prosím tě!“

„Vidíš, že nejsi hodná... Za to všechno, co pro tebe dělám!“

A rozeplnul se a lehl si na mě.

Když jsem se bránila, vzal lahvičku s éterem a strčil mi ji pod nos. Zkusila jsem zadržet dech, ale položil mi ruku na pusy a držel, až jsem se začala dusit. Pak jsem se zhluboka nadechla éteru a byla omámená ještě rychleji.

Když mi sundal obvazy, všechno kontroloval.

„Podívej, máš strupy. Díky mně už máš strupy. To je dobré znamení, hojíš se. Měla bys mi poděkovat.“

A zkusil mi nacpat svou věc do pusy. Ale pevně jsem stiskla zuby a nikdy se mu to nepovedlo.

Začal se mi mstít tím, že mi do pochvy strkal hůl. Uřízl kus násady košty a tím ve mně kvedlal, prý „aby mě rozšířil“. Slzy mi vytryskly samy od sebe a smáčely polštář.

Můj písář mě požádal o další kafe. Vypnul magnetofon.

„Lydie, na chvílku přestaneme. Musím na vzduch a trochu se projít. Do-
vol mi podívat se do toho domu.

„Poslyš, nemusíme dát do té knihy všechno. Na tom nesejde.“

„Pojďme se projít.“

Život v tom bytě v budově Champagne se stal peklem jak pro mě, tak pro ostatní. Peklo bylo, že všechno bylo stále stejné, každý den pod dozorem starého. Namontoval do dveří od pokojů kukátka, aby nás mohl sledovat, aniž bychom o tom věděli.

Bruno zůstával uzamčený ve svém pokoji a většinou ani nejedl. Nadia tam byla s ním, kromě odpolední siesty, kdy chodila se starým do jeho pokoje. Stará, když přišla z práce, pulírovala kuchyň nebo skládala prádlo a neříkala nic.

Starý si chodil, kdy chtěl a kam chtěl, a nikdy nám své úmysly neprozradil. Když odcházel, vždycky práskl dveřmi. Ze začátku jsme byli rádi, Nadia nebo Bruno toho využívali, aby se na mě přišli podívat do pokoje, kde jsem ležela a nedělala nic. Ale jednou něco zapomněl, nečekaně se vrátil a načapal je. Nařezal jim a dveře do pokoje zamkl. Pak se schválně vracel, když zabouchl dveře od bytu, a my se hodinu neodvážili pohnout ze strachu, že se objeví.

Dál se mnou zabýval každý den. Každý večer mi přicházel vyměnit obvazy a hlavně si se mnou užít. Víím, že stará to všechno kukátkem pozorovala. On to také věděl, protože jednou večer ji překvapil, když stála za dveřmi. Se smíchem jí navrhl, aby šla dovnitř, že líp uvidí, ale nechtěla. U soudu předstírala, že ničím nevěděla, ale to byla lež! Od začátku všechno viděla a všechno moc dobře chápala.

Sousedé bouchali na stěny a strop košťaty, když jsem křičela moc nahlas, ale nikdy nezavolali policii. Nikdy. Starý mi pak vždycky dal čichnout éteru, abych přestala.

Jakmile jsem pochopila, k čemu je to dobré, křičela jsem vždycky dřív, než se mě vůbec dotkl, abych si mohla čichnout éteru. Líbilo se mi to omámení.

Všechno, co se mi mohlo pak stát, zmizelo v mléčné mlze, nebo jsem se vznášela a nic z toho, co dělal, jsem necítila. Když jsem se snesla dolů, sama jsem o éter žádala, abych mohla zase vzlétnout.

Bylo to zvláštní, viděla a cítila jsem všechno, co mi dělal, jako pouhý pozorovatel. Když mě příliš mučil a já křičela bolestí, slyšela jsem svůj hlas jako z velké dálky. I jeho tělo na mně bylo mnohem lehčí a slova, která pronášel, když mě znásilňoval, byla také vzdálená a divná, jako by je pronášel někdo jiný ve vedlejší místnosti.

A pak jsem se začala hojit.

Jizvy se pomalu stahovaly a zůstaly na nich růžové boule, bělavé krátery a hluboké štěrbiný: ubohá kůže!

Moc dobře si pamatuju na den, kdy se mi poprvé podařilo postavit se na nohy.

Starý odešel a Nadia za mnou přišla do pokoje. Toho dne jsem se cítila silná a také odhodlaná. Představa, že zůstanu pořád v téhle posteli, v tomto pokoji, byla tak strašná, že jsem pocítila neodolatelnou touhu vstát. Podařilo se mi posadit se, takže mi nohy visely jako suché větve podél postele. Chodidla jsem měla zdeformovaná, ale byla jsem přesvědčená, že jsou dostatečně silná, aby mě unesla.

„Podrž mě,“ řekla jsem Nadii, „zkusím se postavit.“

„Ale jestli spadneš na zem, já tě nebudu moct zvednout.“

„To nevádí, řeknu, že jsem spadla z postele.“

Nadia mě držela v podpaží a já se s námahou zvedla. Zavravorala jsem, ale nohy mě přece jen udržely. Zhluboka jsem se nadechla, protože stěny se mi houpały před očima. Byla bych ráda popošla k oknu a podívala se ven, ale nedokázala jsem udělat první krok. Nohy mě odmítaly poslouchat. Najednou se všechno převrátilo a já ležela na zádech na zemi. Nadia mě pak postrkovala a nadzvedávala a nakonec se jí podařilo dostat mě do postele.

„Jestli se to starý dozví, schytáme to obě...“ vyhrkla pak a utekla

Ale toho jsem se nebála. Byla jsem tak šťastná, že jsem se zvedla, že bych byla snesla cokoliv.

Ležela jsem víc než rok a půl a na zadku jsem měla strupy.

* * *

V následujících dnech jsem to opakovala, kdykoli starý nebyl doma. Když jsem se přidržovala bočnic postele, podařilo se mi ji obejít. Dělal jsem každý den pokroky. Přeshlapovala jsem z jedné nohy na druhou a dávala dobrý pozor, abych neztratila rovnováhu. Zpočátku mi pomáhala Nadia a pak i Bruno, když se od ní dozvěděl, že zase chodím.

Tak jsem se postupně dokázala vzdálit od postele až k oknu. Řekla jsem si, že jestli tohle dokážu, budu zachráněná a budu žít jako dřív. A tak jsem jednou s pomocí Bruna přešla celý pokoj a zavěsila se na lištu pod oknem.

Venku jsem viděla chodit lidi cestou mezi stromy, které už ztrácely listí, děti, jak si hrají na pískovišti... Nebylo zrovna hezky, ale pro mě to byla ta nejkrásnější podívaná. Byl to život.

Kousek po kousku jsem dělala neuvěřitelné pokroky a moje popáleniny se najednou jako zázrakem vstřebávaly mnohem rychleji. Krev mi bláznivě kolovala v žilách, cítila jsem, jak mi srdce zběsile buší. Samozřejmě jsem často padala, ale vždycky jsem se dokázala doplazít k posteli a lehnout si dřív, než se starý vrátil.

Protože on o mých pokrocích nevěděl, jenom si všiml, že jsem den ze dne silnější a že se bráním, když mě chce znásilnit. Tolik, že musel zvýšit dávky éteru.

Prosila jsem ho, aby s tím přestal, ale stejně to dělal. A tak jednou, když jsem si všimla, že *po tom* byl na mě laskavější, poprosila jsem ho, aby mi pomohl vstát.

„Ne, to nesmíš! Jestli to zkusíš, budu tě muset přivázat k posteli.“

„Ale já chci vidět, jestli můžu chodit.“

„Ne, nemůžeš! Nikdy nebudeš moct chodit. Říkal to doktor. Jsi postižená. Budu se muset o tebe starat celý život, takže máš proč být na mě hodná. Ostatně, už jsem objednal kolečkové křeslo. Na tom teď budeš jezdit.“

Pochopila jsem, že mi ten hajzl lhal.

Že to on nechce, abych zase chodila.

„Poprosím doktora, aby mi dovolil to zkusit.“

„Doktor má dost své práce. To já se o tebe starám a léčím tvé popáleniny. Podívej, je to lepší, protože o tebe dobře pečuju. Mohla bys mi aspoň poděkovat!“

„Děkuju.“

„Komu děkuješ?“

„Děkuju, *tatínku*.“

„Líp než takhle. Lydie, ty víš moc dobře, jak mi máš poděkovat.“

Nechápala jsem, proč nechce, abych chodila. Myslela jsem, že je to proto, že se bojí, že upadnu a poraním se. Každopádně jsem dělala čím dál větší pokroky a už jsem dokázala přejít celou místnost bez pomoci. Dokonce jsem vyšla až na chodbu, přidržovala se stěny a došla k pokoji, kde byli zavření moji sourozenci.

Odsunula jsem zástrčku, aby mohli vyjít.

Bruno byl strašně hubený, protože starý mu nedával skoro nic k jídlu a kdykoliv ho chtěl potrestat, zakázal mu večeři. Což bylo často. Takže se začalo krást jídlo v kuchyni. Bruno se hrabal v odpadcích a zhltnul všechno, co našel. Dokonce i slupky. Nerada jsem to viděla, protože když se moc napačil, utíkal na záchod a zvracel.

A pak se jednou stalo, co se stát muselo.

Starý se vrátil dřív než obvykle a nachytil mě, jak stojím v předsíni. Začal na mě rvát:

„Co tady děláš? Do prdele, ta malá kurva vstala!“

Lekla jsem se tak, že jsem se s pláčem zhroutila na zem.

Sebral mě a odnesl do pokoje.

Začal mě fackovat a bušit do mě pěstmi a pak si šel pro *Pepíka*, jak říkal dŭtkám. Křičela jsem a bránila se, ale bil mě vytrvale dál.

„Ty mrcho! Tak ty chceš chodit, i když nesmíš? Já tě naučím běhat! Doktor říkal, že už chodit nebudeš, přece nejsi chytřejší než doktor!“

Čím víc jsem ječela, tím víc mě mrskal a sousedé bušili na stěny a křičeli, že zavolají policii. To ho okamžitě uklidnilo a raději mě začal vyslýchat. Ale já tak vzlykala, že jsem nemohla mluvit, a on zvedl výhružně ruku.

„Chceš, abych pokračoval? Odpověz! Kdo ti pomohl vstát?“

„Nikdo, já sama...“

„To určitě Nadia!“

„Ne, nikdo!“

„Ty nemáš právo chodit. Zařídil jsem papíry na důchod. Jsi stoprocentní invalida, ty malá svině, kdybys chodila, zmenšili by ti dávky! To chceš? Když budeš chodit, nebudu tě moct živit, nebudeš mít co jíst.“

„Já nic neřeknu. Nemůžu za to, že jsem se uzdravila. To je díky tobě, protože se o mě tak dobře staráš...“

„Drž hubu!“

Odešel z pokoje a zavolal si Nadiu.

Slyšela jsem, jak prší rány, a pak, jako vždycky, když jí dával za vyučenou, ji odvedl k sobě do pokoje. Musel jí ublížit ještě víc než obvykle, protože po celou dobu má sestřička křičela.

Přeložila Hana Polívková